

HITMÉLYITŐ, ERKÖLCSNEMESITŐ ÉS ALKOHOLELLENES HAVI-LAP

ELŐFIZETÉSI DIJ EGY ÉVRE 2 P, AMERIKÁBAN 1 DOLLÁR, EGYES SZÁM 20 FILLÉR.

Még ez esztendőben.

Uram hagyj meg még ez esztendőben. Luk. 13, 8.

Uézus mondja e példázatot a terméketlen fügefáról. E fa a legédesebb nemes gyümölcsöt termi mindazon fák között, a melyek vele egy éghajlat alatt vannak. Ilyen fügefát ültetett a példázat szerint egy ember szőlőskertjében és nehezen várta, hogy az teremjen. Mikor a termés ideje elérkezett volna, kiment, hogy gyümölcsöt keressen rajta. A fa jó helyen volt a szőlőben. Nem kint a mezőn, mely lett adva néki minden ami kellett, hogy teremjen. A gazda várt. Kiment az első évben, nincs termés a fán; talán a következő évben gondolta magában. Kiment a második évben is, hiába. A harmadik év is termés nélküli volt. Ekkor így szólt a szőlő birtokosa: „Ime három esztendeje járok gyümölcsöt keresni e fügefán és nem talállok; vágd ki azt, miért foglalja a földet hiába?” A kertész azonban azt mondja: „Uram hagyj még ez esztendőben.”

Az új esztendőnek elején vajjon mit akarhatok e példázattal? Vajjon e példázat nem minket ábrázol-e? Isten kegyelmének láncolatosa sorozata és hol a gyümölcs? Beültetett bennönket az Ő szőlőskertjébe, megadott mindent és hiába. Hány nehéz órádban nyújtotta ki feletted védő karjait. Hány betegségben óvott meg. Megőrzött a veszélyek közepette. Adott számodra szerető családot, kényelmes otthont, meleg szobát, a mindennapi kenyeret. Hivatáladban sikert adott és előre mentél. Éveken keresztül terjesztette ki feletted védő szárnyait. Megis-

merted az evangéliumot, a megváltást Jézus Krisztusban és nincs gyümölcs. Nem méltán hangzik a mindenható Isten ítélete feletted: „Vágd ki őt.” Nincs-e joga Néki gyümölcsöt keresni. Nem veszed-e el gyümölcstelen életeddel a szőlőtőkék világosságát, hogy megbotráncozván benned ők sem tudnak gyümölcsöt teremni? Talán csak ajkaddal hoztad a bizonyosságtevések leveleit, de életed nem fedte a bizonyosságtevéseket?

Talán azt mondd: „Micsoda gyümölcsöket kívánhat az Ur? Hiszen én nem loptam, nem gyilkoltam, nem bántottam senkit. „Csak nekem hagyjanak békét.” Pedig épen akkor ha nem hagynak békét kell a gyümölcsöknek nyilvánvalóvá lenni. A galatához írott levél 5. 22. szerint a léleknek gyümölcse: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szivesség, jóság, hűség, szelidség, mértékletesség. Teremted eme gyümölcsöket? Vegyük az elsőt, szeretet. Az Ur azt mondja: „Azáltal ismerik meg, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretitek.” Tudtad-e szeretni azt, aki neked ellenszenves volt? Aki téged megbántott? Aki neked kárt okozott? Aki hozzád igazságtalan volt? A szeretetet nem számítja be a gonoszt. Avagy az öröm. Hogy álsz eme gyümölcsöt illetőleg? Sugárzik az arcod, vagy lehorgasztott fővel járod életed utját? Vagy a békesség? Az irás beszél Istennek békességéről, amely minden értelmet és értéket felülmúl. Ezt a békességet nem veheti el semmi körülmény. Meg van ez nálad? Vagy a türelem? Előbb azt említetted, hogy csak engem hagyjanak bé-

kén, vagyis ne bántsanak. Hogyan lehet hát nyilvánvalóvá a türelem? Tudtál túrni? Talán azt mondod férfiaságod és a türelem nem férhetnek meg együtt. És a te Urad, aki nem nyitotta meg száját mikor vádolták, mikor igazságtalanul keresztre feszítették. Vagy a szívesség? Nem éreztetted-e az érintkezésben az alattad állókkal fölényes voltodat nyers modoroddal? A jóság minden emberrel szemben meg volt-e benned? És a hűség? Amit megígértél megtartottad-e? Hivatalodban, munkádban hiven jártál-e el, mintha az Urnak dolgoznál? Nem csináltál-e hasznot főnököd rovására? Szelidség! Oh mily isteni erény. A nyersséget szelidséggel viszonzni. Az igazságtalanságot szeretettel fogadni. A mértékletesség. Hát e pompás gyümölcs termett-e életed fáján?

Az Ur azt mondja: „Én választottalak titeket és rendelvek, hogy elmenjetekek és gyümölcsöt termeszetekek és a ti gyümölcsötök megmaradjon.”

Nézz vissza elmúlt éveidre és tedd fel magadnak a kérdést, meg vannak-e a fenti gyümölcsök? Az Ur sok gyümölcsöt vár. Talán azt mondod nem vagyok olyan mint lennem kellene. Sokszor nem azt tettem, amit az Ur kívánt és így nem voltam engedelmes. Kedves testvérem azt mondja az Ur „még ez esztendőben.” Ő a kertész, aki téged minden áron gyümölcsstermésre akar serkenteni, de talán ez az új esztendő az utolsó számodra. És ha nem teremsz gyümölcsöt, a fejsze már élelfádnak gyökerére vettetett. Oh szenteld oda életedet az Urnak és kérd az Urat szívből, mondván: „Uram im mindent hozok testem és lelkemet. Mint élő áldozatot fogadj el engemet.” És az Ur az Ő Lelke által megtermi gyümölcsét benned.

Sz. A.

Kivonatok Fenelon tanításaiból.

IV.

A kísértések ellen.

A kísértések ellen két dolog áll rendelkezésre, az egyik: hogy hűvek legyünk a belső világosságához és tölünk telhetően késedelem és irgalom nélkül mindent irtunk ki, ami a kísértést felébresztheti és táplálhatja. Azt mondom, tölünk telhetőleg kiirtani, mert nem mindig áll módunkban és szabadságunkban kerülni a gonoszt. A kísértésre való azon alkalmatosságot, amelyek mindennapi foglalkozásunkkal függnek össze, ahova az eleve elrendelés állított bennünket, nem áll módunkban elkerülni.

A másik abban áll, hogy minden kísértésben Istenhez fordulunk anélkül, hogy nyugtalanokdánk vagy félnénk a felett,

hogy nem vagyunk e magunk okai a kísértésnek, nem egyezünk e bele abba, így a kísértés elmulik anélkül, hogy a bizalmas viszony Istennel megszakadt volna. A legbiztosabb és legrövidebb úgy tenni, mint a gyermek anyja kebelén. Ha valami félelmetest mutatnak néki elfordulva átöleli anyját, kebelére rejtí arcát, hogy ne lásson semmit.

A kísértések felett sohasem kell csodálkozunk, ha még oly hevesek és hatalmasok is. E földön minden kísértés. Kereszt és szenvedés kísért, mert fáj a büszkeségünknek, színtügy a boldogság és jólét, mert hízlelegnek nekünk. Életünk állandó küzdelem, de olyan küzdelem, amelyben Jézus Krisztus küzd velünk. De ha minden oldalon dühöng is a kísértés nekünk haladnunk kell előre; mint az utas, ha vihar lepi meg, köpenyét begombolva annál jobban siet előre, hogy elérje otthonát.

Ha akaratlanul eszünkbe jut előbbi nyomoruságunk és bűneink szennye lesújtva és megsemmisülve álljunk meg Isten előtt, vigyük elé a mi egész szégyenünket. Nem szabad azonban e veszedelmes emlékeket akarva visszaidézni, különösen akkor nem, ha természetes vérmérsékletünk érte hajlamossá tesz.

Mindent amit Isten részedre küld fogadd el mint olyat amit Isten hitednek megpróbálására és erősítésére küldött még akkor is, ha egész természeted visszarefleten attól. Ne kufasd, hogy van e elég erőd elviselni amit Isten küldött. A próbatétel pillanatában elégséges erőd lesz a kegyelem által. Az adott pillanatban csak az a kötelességed, hogy a fenyegető szenvedéseknek nézz nyugodtan elé és ha Isten tényleges akarata, légy kész azokat kezéből el is fogadni. Így Istenben bizva járj megelégedéssel utadon. Ha akaratodat semmi másra nem irányítod mint Isten akaratát cselekedni, úgy minden körülmények között örvendező és elégedett bizalommal maradhatsz meg Istenben.

Elégedj meg avval, ha napközben munkád elvégzésénél szíved szünet nélkül Isten felé van irányítva, habár lelkednek figyelme másfelé is van lekötve. Képzeteid meg nem akadályozható csapongása ne nyugtalanítson, hányszor okoz épen annak félelme, hogy szórakozottaká leszünk, vagy fájdalom a felett, hogy azzá lettünk, szórakozottságot. Mit gondolnál arról a vándorról, aki ahelyett, hogy serényen lépkedne utján, idejét az esetleges szerencsétlenségek feletti elmélkedéssel töltendő, avagy csendben ülve sirdogálna az esés felett, ami érte? Előre! előre! ne állj meg, ne nézz vissza, mondanád neki. Haladnunk kell előre, mint az apostol mondja: „Egyébiránt atyámfiai kérünk titeket és intünk Jézusban, hogy úgy járjatok, hogy

mindinkább gyarapodjatok." (I. Tesz. 4, 1.) Az Isten iránti szeretet teljessége szívünkben jobban segítségünkre van Isten megismerésében és szívünk legyőzésében, mint a kíséréseknek minden vizsgálata.

Gyakran vagyunk levertek, kedvetlenek és türelmellenek, mert a hitet kivéve minden támasz elvétett; bánkódunk, hogy ugyszólván a levegőben uttalan utakon kell járni anélkül, hogy meg tudnánk figyelni a fejlődését a tökéletesség felé. A szívben levő természetes büszkeség támad fel és mi azt hisszük, hogy ez alázatosság. Szeretnénk magunkat önszeretettől tökéleteseknek látni; bosszankodunk, hogy még nem vagyunk azok; türelmellenek gögősek vagyunk és mindenki megütközik. Szomorú állapot! Mintha Isten munkája előbbre vihető volna a mi bosszankodásunkkal! Mintha Isten békessége a mi belső nyughatatlanságunkkal elérhető volna! Márta Márta szorgalmas vagy és sokra igyekszel, de egy a szükséges dolog: Jézust szeretni, lábainál ülni és beszédét hallgatni!

Ha teljesen átadtuk magunkat, úgy amit teszünk, minden nagyobb megerőltetés nélkül tesszük; teljes bizalommal hagyjuk magunkat vezetni; a jövőt illetőleg azt akarjuk amit Isten akar és minden másra nézve behunyjuk szemünket; a jelen tekintetében pedig teljes erőnkől megteesszük akaratát.

Minden napnak elég a maga baja. Isten akaratának ezen naponkénti cselekvése a mi mindennapi kenyerünk és egyúttal Isten országának belénk térése. Hit nélkül a pogány hitellenség bűnében volnánk, ha a jövőbe kívánnánk látni, amit Isten elrejtett. Hagyd Őreá, hogy rövidde vagy hosszúvá, keserűvé vagy édesse tegye, bizzd Reá, hogy az akaratá szerint cselekedje.

Jövőknek legjobb előkészítése, bármit is rejtjen az magában az, hogy a saját akaratunk számára teljesen elhalunk és beletnyugszunk Isten akaratába; ebben az állapotban lelkünk szünet nélkül képesítve van a kegyelem befogadására, ami szükséges ahhoz, hogy Isten körülöttünk megnyilatkozó akaratát megismerjük és cselekedjük. Nem várunk többé semmi jót önmagunktól, de vakon Isten karjaiba vetjük magunkat és megfedekezünk saját magunkról. Ez az önfeladás a megsemmisítése minden önszeretnek. Így kezd el a szív helyesen élni és érezni: megkönnyebbülünk, mert a saját ének terhét, amely bennünket lenyomott ledobtuk; ekkor csodálkozunk útnaknak egyes és egyszerű voltán. Ha valami szórakozás bennünket tőle egy pillanatra elválasztott úgy anélkül, hogy a szórakozottságra néznénk ismét hozzá fordulunk ott, ahol tőle elfordultunk. Ha hibázunk bűnbánattal fordulunk Istenhez és Ő olyan érzületet ad,

ami jó számunkra. Tapasztalni fogod, mennyivel gyorsabban haladsz előre ezen egyszerű Istenhez fordulással, mint a te hibáid felett való aggodalom által. Légy csak hív az Istenhezfordulással, amint észrevetted, hibádat ne bíz magad okoskodásra.

Vajjon kinek keze menthet meg téged a nyomortól? A magadé? Hiába való fáradság! Sokkal mélyebben el vagy temetve abban amint gondold és te magadon nem segíthetsz; a vérem amibe estél a te saját éned. Minden nyomoruságod abban áll, hogy nem tudod magadat elhagyni és vajjon azt hiszed segíthetsz magadon, ha szünet nélkül hibáiddal foglalkozol? Ilymódon csak a nehézségeidet növeled, míg az őszinte feltekintés Istenhez megnyugtató szívedet. Egyedül az Ő jelenléte taníthat meg bennünket önmagunk elfeledésére és ha ezt megtanultuk békességünk van. Ha van valami ami lelkünket megnyugtathatja aggályainkat és kényeinket eloszlathatja úgy az az Isten karjában való gyermekies nyugvás. Minden szenvedést a szeretet által édesít meg, erőt ad a cselekvésre és lelkünket a Lélek örömeivel tölti be.

Ami megmaradt.

Márk. 9/25-28.

Megfigyeltük e már, hogy a Szentírás a betegnek mily megrázó példáit sorakoztatja fel. Gondoljunk csak a vakonszületettre, a harmincnycévig betegre. Péter napára, a kafarnaumi százados szolgájára, a bélpoklosokra s általában azokra akikről csak így emlékezik meg az Ur igéje. És körüljárja Jézus gyógyítván mindenféle betegséget és erőtelenséget a nép között. Egy másik helyen pedig ezt olvassuk: És hozzávívék mindazokat, akik rosszul valának, a különféle betegségekben és kinokban sanyalódókat, ördögösöket, holdkorosokat és gutaütötteket és meggyógyítja őket. (Máté 9/24.) Történetünkben is egy ilyen tizenkét esztendeje beteg nővel találkozunk. Tizenkét esztendő. A nagy örökkévalóságban semmi s a történelem lepergő századaihoz is elenyésző csekélység s egy emberi életben mennyi minden történik tizenkét év alatt. A csecsemőtől iskolás gyermek lesz, aki már régen kinőtt az elemi iskola padjaiból. Az első elemi óta tizenkét év alatt már megszerzi az érettségit, aki elemi végzett, ennyi idő alatt már katona sorba kerül, esetleg megis házasodik. Tizenkét éve nem látott ismerősünket össze csavarodó hajjal látjuk ismét és a temető keresztje is kikorhad akkorra. Kis leányokból anyák, anyákból nagymamák lesznek s a nagymamák lemorzsoltt élete a sirba zsongorodik. Így zsongott—bongott az élet e körül a szegény asszony körül is. Sokan gyó-

gyultak, sokan elháltak e tizenkét esztendő alatt, csak ő hurcolta fájdalmas betegségét remény, csüggedés, próbálkozás és keserűség között. Szenvedett a betegségtől, de szenvedett az orvosoktól is. Aki csak valaha is ki volt téve az orvosi tudomány kísérletezéseinek, az belátja az Írás eme szavainak igazságát. Isten kimérte a tudás határát. Jób könyvében így szól az Úr: Ed-dig jöjj és ne tovább (Jób 38/11) és minden lépés amivel az ember beljebb akar hatolni a tudomány berkében, az súlyos pénz, idő és ember áldozatba kerül. És mennyi minden van, ahová az Úr nem fog engedni e földi életben betekintést soha.

Ez a szegény asszony is ilyen kísérleti nyula lehetett az orvosoknak. Próbálkoztak vele. Mily reménységgel fogott egy egy ilyen próbálkozásba, mennyi fájdalmat állott ki s az eredmény — mindig rosszabb lett állapota. Nincs ez most is így? Láttad már a kórházak előcsarnokait, ahol a betegek várják, hogy sorra kerüljenek? Vagy talán magad is ott üldögéltél reménykedve, alávetted magad műtétnek, kellemetlen kurának, beszédnél élmélyítő orvosságokat tűrtél a jobb jövő reményében s a vége — a helyzet napról napra rosszabbodik. Azután e szegény asszonynak mennyi fájdalmat okozhatott a kiméletlen emberek lelketlensége. A tülekedő élet, keresztül gázol a vánszorgó betegen. Nem láttad még, ha azután egy ilyen szegény beteg nagy nehezen vonszolja elcsigázott tagjait mily szeretetlenül lökik félre az az napi falat után futkozó egészségesekek. Talán már te is tettél így?

Nem elég a testi fájdalom, a törődöttség, de érezni kell, hogy mily teher az emberek között. Milyen szomorú sors. És ebben volt része ennek a szegény nőnek, pedig minden vagyonát magára költötte. Minden vagyonát.

A betegség sok pénzbe kerül. Akár testi, akár lelki nyavalya legyen is az. Aki beteg sokat költ magára. Sőt mindent. Pénzt, ápolást, időt. Az orvos, patika, táplálkozás, pihenés mind pénzbe kerül, szükség van minden garasra. Aki beteg, annak nem jut más célra, Isten országára. Ebből természet-szerűleg lefűzhetjük azt az igazságot, hogy aki nem tud adakozni, hanem minden pénzét magára költi, az beteg. Vagy testi, akkor orvosra, patikára, kezelésre kell a pénz; vagy lelki, akkor a lelki betegséget akarja hitvány élvezetekkel gyógyítani s akkor a szórakozás, ital, dohány, a társaság emészti a pénzt, vagy kapzsi, fősvény s ez a lelki betegség nem engedi, hogy másra is jusson a földi javakból. Megkérdezhetlek-e, hogy mire költesz? S ha úgy látod, hogy Isten országára bizony kevés jut. Jézus számára nincs, úgy figyeld meg magad, mert

beteg vagy s bocsásd szivedet a Szentlélek vizsgálata alá, hogy az mutasson rá a bajra.

Vizsgáljuk meg, mi volt az eredménye ezeknek az áldozatoknak, melyeket a maga számára hagyott ez a szegény asszony? Röviden de határozottan tudósít erről az evangélium:—Semmit sem javult ilyen esettel manapság is találkozhatunk. A sok orvosság tönkre teszi gyomrát a betegnek s a sok vizsgálat, kísérlet még jobban elgyengíti. De ezt főleg lelki bajoknál tapasztaljuk, annak a lelki betegnek, aki mindig, mindent magára költ, állapota mindig rosszabb lesz. Ki csak a maga bűnét szenvedélyét szolgálja mindig önzőbb és önzőbb lesz s mennél jobban közeleg a vég annál jobban látja, hogy minden hiába való. Így van a világ. Mindent magára költ s állapota nem javul. Tömve a szórakozóhelyek, magukra költenek a korcsmákban, a színházban, a szabónál, a divat terén s a világ mégis tele életunt, ideges beteg emberekkel, mert csak egy igaz orvos van—Jézus. S ez az asszony fölismerte ezt.

Nem volt már semmije, csak Jézusba vetett bizodalma. Elvették mindenét, de egy remény sugár fölcillant lelke mélyén.—Ha csak ruháját illelhetem is meggyógyulok.—Talán neked sincs már senkid és semmid, már mindent megpróbáltál, hogy fájdalmadra békétlenségedre gyógyulást találj és most lemondóan azt gondold, hogy rajtad már nem segít semmi. Állapotodban nem állhat be javulás. Gondolj erre az asszonyra. Jézus az ő reménykedését mennyire beváltotta. Legyen reménységed Jézusban s meglásd nem fogsz csalatkozni.

Milyen dicső, hogy ez az áldott Orvos mindig rendel, nála nincs külön fogadó óra. Nem kér honoráriumot, csak hitet és bizalmat. Gyere hozzá ezzel a hittel s akkor néked is szól, amit egy földi orvos nem mondhat, de amit Ő mondott ennek az asszonynak:—A te hited megtartott téged. Eredj el békevel és gyógyulj meg a te bajaidból.

(I. j.)

Tagjaink megszentelődése.

Elégséges e megigazulás hit által, vagy szükséges a megszentelődés is az üdvösséghez? E kérdés napjainkig minden lelket foglalkoztatott akik bizonyos ismeretet szerettek az isteni életéről. Dogmatikailag a kérdés el van intézve azzal az állítással, hogy a megigazuláshoz jönnie kell a megszentelődésnek.

A fentiek dacára azonban a dolog mind e mai napig nincs teljesen tisztázva, Hány küzdött már a megszentelődésért testi

szabályok szerint és úgy járt mint a Róm. 2, 17–24-ben le van írva. Az egyik eme megszentelődést borba fullasztotta, a másik tönkre tette az eszem izommal, ismét másik a meg nem engedett érintkezéssel, amit sikerült is titokban tartani, avagy a házasságtöréssel, haraggal, bűnös vágygal, fukarsággal, mások megkárosításával, hamis mértékkel és sullyal, rossz áruval és egyéb más nemtisztességes eljárással és mocskos uttal, amelyen magát mások, rokon vagy gyámoltalanok rovására gazdagította. Vajjon helyes e mindezeket álszeméremből nem jóvátenni, és mellette hivatkozni a Krisztus által betöltött igazságra. Lelkiismereted ítéletére bizom ezt.

A Szentléleknek nem lehet kedves, ha azt mondod „Krisztusban szent vagyok” és ugyanakkor a titkos vágyaknak és láthatóknak vagy rabszolgája. Az Ur azt mondja: „Vágd le azt ami botránkoztat téged.”

Épöly kevéssé lehet a Szentléleknek tetszésére a menny és föld közötti ingadozás, a megszentelődés szükségességét tantételeként felállítani, de saját részére elvetni és Krisztus igazságossága mögé elbujni, mint ha a megszentelődés a föld részére lenne Krisztus igazságossága pedig a mennybe jutásra.

Szeretem a helyes tantételeket, de a Szentlélek elfordul az emberek rettenetes közömbössége miatt, akik az üdvösség dolgait illetőleg sántikálnak. Ma egyes dolgokat szükségesnek tartanak, holnap pedig ugyanazokat olybá tekintik, mint amelyek nélkül azért előre lehet jutni.

Az Istenből való élet Krisztus örök igazsága a Szentlélek kezében van és nem engedi magát emberi bölcsesség és emberi ész által korlátozni. Az ember valamit egészen helyesen állíthat és reá nézve mégis hazugság lehet az. Viszont a test részére valami eretnekségnek látszhat de a Lélek szempontjából igazság.

Az Istenből való élet a teljes szentírással van harmóniában. Ha Isten életének valóban részesei akarunk lenni, úgy ahhoz kell alkalmazkodnunk amit az ige mond és nem ahhoz hogy mik vagy milyenek vagyunk mi. Ha a bűnből vértet csinálunk a kegyelem ellen olyan formán, hogy megakarunk egyezni a kegyelemmel a bűn országának megtartására, a biztos halálba megyünk. De ha a kegyelemből készítünk vértet a bűn ellen, hogy a kegyelem országa megmaradjon élni fogunk. Így meg fogjuk érteni, hogy nemcsak félig, hanem egészen a törvénynek megfelelően alkottattunk.

A római levél 6. fejezet 19 verse utbagazítást ad hogyan áll a dolog a szentírás szerint a megigazulást és megszentelődést illetően.

„Emberi módon szólok a testeteknek erőtlensége miatt. Mert miképpen oda szántatok a ti tagjaitokat a tisztátalanságnak és hamisságnak szolgálóul a hamisságra, azonképpen szánjátok oda most a ti tagjaitokat szolgálóul az igazságnak megszenteltetésre.”

Két dolgot kívánok leszögezni: Pál apostol épen olyan ember volt mint mi. Az ember romlott voltát ép úgy tapasztalhatta önmagán mint közülünk bárki, azért tudta az evangélium gazdag vigaszát velünk közölni. Nem tárná elénk eme fejezetben így a dolgokat, ha maga másként tapasztalta volna. Pál apostol nem olyan lelkész volt aki szabályokat állított fel amelyeket ő maga nem tartott be. Amit tanított azt cselekedte is és csak amit maga megtett azt tanította.

A második, hogy az apostol nem volt törvényeskedő, hanem az evangéliumnak hirdetője. Eme ígéket is a Szentlélek által irta örvendezvén. Ha pedig mi eme ígéket nem olvassuk ugyanazon örvendezéssel ennek oka az, hogy magunk törvényeskedők vagyunk, ha evangéliumiaknak is tartjuk magunkat, és hogy üdvözülni szeretnénk, de Krisztus nélkül.

Az apostolnak gondolkozása tiszta evangéliumi és épenezért semmiképpen sem szabad törvényeskedve magyarázni, annál inkább kell azonban, hogy bennünk örömet ébresszen.

Hogy tisztán evangéliumi azt bizonyítani is akarom.

Az apostoli tannak minden emberi tannal szemben az az előnye, hogy Krisztust mindenben mint főt állítja oda.

Amiről az apostol szól eme versben azt mondja, hogy emberi módon szól. Ez azt jelenti, hogy eme dolgokat a mindennapi élet példával akarja megmagyarázni. Azt mondja hogy ezt a mi testünk erőtlensége miatt teszi. Előtte a dolog világos és a lélek szerint nekünk is világos kellene hogy legyen, mert a lélek számára ezek nagyon egyszerűek, hogy egy gyermeknek is meg kellene érteni. Az előítélet és elfogultság a törvény betűivel szemben azonban olyan mélyen belénkgyökerezett, hogy a magában véve legvilágosabb dolgait Istennek a legnehezebben értjük meg. Ezt nevezi az apostol a test gyengeségének.

Egy példázattal magyaráz; a rabszolga életével. A rabszolga urának nem félig van eladva, hanem egészen. Testének tagjait a parancsoló akarata szerint mindenkor szolgálaltnak kell állítani. Valamint ő rabszolga úgy testének minden tagja is urának rabszolgája; szív, ész, szemek, kéz, lábak, hát, váll mind a parancsolónak szolgál akinek eladatott.

Ime most azt mondta az apostol: ti a

bűnnek rabszolgái voltatok; akkor tagjaitokat a tisztátalanságnak adtátok oda, a törvénytelenységnek törvényteleniségre. Az apostol nem mondja, hogy mikor voltunk ilyen rabszolgák: talán ezekben a pillanatokban. Az ige azonban azt mondja: „voltatok”, mert azt akarja, hogy eme ígét a mi szabadságunkra befogadjuk. Ugyanakkor pedig az ige a bűn rabságából való szabadulást hirdeti és annak aki ilyen rabszolgaságban van nem azt mondja: „Néked szabaddá kell magadat tenni a bűntől,” hanem szabad vagy tőle. Ezért mondom, hogy az apostol elképzelése tiszta evangéliumi.

Továbbá azt mondja ugyanazon ige: Más uratok van; ez az Ur az Isten. Ez megváltott titeket, megvásárolt, igazakká nyilvánított, úgyhogy a bűn reátok nézve minden jogát elvesztette. Ez Ur előtt mint igazak álltok. Ha tehát eddig a ti tagjaitokat a bűn szolgálatára adtátok, most hirdetem néktek, hogy ezt többé nem kell tennetek; hanem tagjaitokat az igazság szolgálatába állítottátok amint állított az a bűn szolgálatában.

Ez az állítottátok (görög aorist) másként hangzik, mint állítsátok illetve szánjátok, amint fordításainkban áll. Ha az írás azt mondja „tettétek” evvel az embert az ő elferdültségéből kiemeli, Isten elé állítja kegyelemben és igazságban és bocsánatot (görögül: aphasis) hirdet a multra nézve.

Igy írja az apostol: „Ha tagjaitokat az igazságnak szolgálatába állítottátok,” vagyis magatokat az igazság tulajdonaivá lettetek; áttértetek Isten szolgálatára, úgy tagjaitok is ennek szolgálatában vannak.

Micsoda igazságot ért itt az apostol amikor azt mondja, hogy mi tagjainkkal együtt az igazság tulajdonai lettünk? Arról az igazságról ír ami Jézus Krisztus által lett élénk tárva. Ebből sokat közölt velünk az ötödik fejezetben. Itt két embert állít élénk: Ádámot és Krisztust.

Az egy ember engedetlensége folytán mi mindnyájan bűnösökké lettünk. A mi életünknek vége, mert a halál és kárhozatnak élete az, az igazságtalanságnak élete. Az élet amit élünk nincs összhangban Isten örök törvényével, hanem ép ellenkezője az igazságnak és szentségnek.

Viszont: az egy embernek Jézus Krisztusnak engedelmissége által sokan Krisztusban a mi Urunkban Isten előtt többé nem mint bűnösök, hanem igazak állunk, úgy hogy bár életünknek vége van de még sincs vége. Nem a halálnak és kárhozatnak élete többé, hanem Jézus Krisztus igazsága által megigazitott élet, az igazságnak szentségnek élete, teljes harmóniában Isten törvényével, olyan élet tehát ami ellen a törvénynek kifogása nem lehet és így meg van vele elégedve.

Az apostol tehát azt az igazságosságot gondolja amire bennünket Krisztus az Ő igazsága által elvezetett; amint Péter apostol is írja: „Krisztus a mi bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy a bűnöknek meghalván az igazságnak éljünk”

Pálnak a predikációja tehát a következő: „Ti nem vagytok többé Ádámban. Nem a régi paradicsomban vagytok többé sem a halálban vagy kárhozatban. Nem vagytok a törvény átka alatt; nem vagytok többé a bűnben, Krisztusban Jézusban vagytok. Ez a megfelelő ember, ez törvény szerinti, összhangban van a törvénnyel; ami rajta van mind igazság, mert feltámadott a halálból, és benneteket önmagával a halálból és bűnből kiemelt. Ennélfogva ti benne vagytok és vele együtt igazságban, a törvénnyel teljes összhangban”

Ime ez az üdvösségnek állapota számotokra. Benne teljes igazság és szentség vagytok; szabadok vagytok a bűn rabságától és áttértetek Isten szent szolgálatára. Ez a ti Istenből való igazságtok és igazságtok az Urban, aki a ti igazságtok.

De vannak tagjaitok, a testnek tagjai ami által a bűn véghezvihetetik. A szemmel látunk és feltámad a vágy. A füllel hallunk és engedünk a kívánságnak. Lábainkkal tiltott utra lépünk, kezünkkel tiltott dolgok után nyulunk. Gondot okoz nektek, hogy tagjaitok nem akarnak előre jutni veletek. Azért azt gondoljátok, hogy a kegyelemhez mégis csak hozzá kell venni a törvényt, hogy tagjaitokat fegyelmezzétek ezáltal levágván őket. Azt mondom néktek helytelen ut ez.

Igy tettetek azelőtt is és így tesztek most is. Mit értek el vele? Azt, hogy minden elhaláztatok és törekvéstök mellett,—hogy a törvénnyel összhangban és tisztán maradjatok,—tagjaitokat a tisztátalanságnak és törvényteleniségnek adjátok oda, lopott vigasztalással, de igazi nyugalom nélkül akarván eredményeket elérni.

Ha célotok az, hogy tagjaitokkal ne vétkezzetek, mint ahogy annak nem is szabad megtörténni, — akkor odaadtátok azokat az igazságnak, hogy megszenteltesse nek. Azon az uton, amelyen eddig kerestétek nem találtatok mást, mint ami miatt szégyenkeztek és aminek vége a halál. Ugyan-úgy mint Krisztusban igazságban állítottátok Isten elé, úgy adtátok oda ugyanannak tagjaitokat, a ti bűnös és bűnöző tagjaitokat, és tapasztalni fogjátok mit fog tenni a mi Urunk. Az igazság amelyben Krisztus Jézusban Isten elé állítottátok fogja eme gyümölcsöt teremni, hogy tagjaitok eme üdvösséges állapotnak megfelelően fognak Isten szolgálatában ténykedni, amire Jézus Krisztusban a mi Urunkban fel lettetek véve.

Ha eme szót igazság helyesen értel-

mezzük és ettől várjuk megszentelődésünket annál világosabbá lesz, hogy az apostol figyelmeztetése nem vezet vissza a törvényhez, amit be kell töltenie, hanem tisztán evangéliumi. Az apostolnak eme intése méltán kell, hogy örömet gerjessen bennünk.

Ha ezen szavak bennünk félelmet és aggodalmat keltenek, ennek az az oka, hogy úgy olvassuk, mintha oda kellene adni tagjainkat az igazság számára, hogy mi azokat megszenteljük. Sokáig így értettük e szavakat és megpróbáltuk sok irányban erőlködvén, hogy tagjainkat szentté tegyük. De nem sikerült, Éppen ez volt az oka, hogy lelki szükségbe jutottunk, hogy végül mégsem tudunk megállni Isten előtt, mert itt olvasunk a tagok megszentelődéséről és azt tapasztaljuk, hogy azok egyáltalán nem akarnak szentekké lenni. Tagjainknál szerzett tapasztalataink minden fellelegzés és vizsgáltság mellett teljesen levernek bennünket. Azután a Római levél 6 fejezete nagy gondot okoz szívünkben és mindenféle kérdéseket, hogy végül is mi lesz belőlünk?

Epen ezek számára hirdetik és az apostolnak eme szavai öröme kell, hogy hangolja őket.

Tagjaitokat tehát eddig a tisztátalanságnak és törvénytelenységnek adtátok át törvényteleniségre. Készen vagytok e ezt teljes szívetek és teljes lelketekből elismerni? Akarjátok e ezt Isten előtt is elismerni? Nem akarjátok e magatokat részleges megszentelődéssel mentetgetni, azt gondolván, hogy ezt avval szemben Isten elé állíthatjátok? Készek vagytok e magatoktól elvetni minden életet amelyhez eddig ragaszkodtatok? Kívánjátok e valóban tagjaitok megszentelődését? hogy szemetek, füleitek, lábaitok és egyéb tagjaitok, szintűgy szívetek gondolatai ne a bűn szolgálatában álljanak, hanem összhangban a törvénnyel és Isten szent parancsolataival: értsétek hát meg egyszer s mindenkorra az aposzoli ígéket amint azok kívánják, hogy értelmezve legyenek.

• Mi azt gondoljuk: Tagjaim még nem jutottak el a megszentelődésre, azért szükséges, hogy gyakoroljam azokat, hogy olyan állapotba jussak, hogy tagjaim a megszentelődésnek megfelelően cselekedjenek. Tudnunk kell azonban, hogy melyik az az állapot, amely bennünket megillet. Az apostol szavainak értelme ez: Bűnötök van, azért Krisztuséi vagytok, Tagjaitokkal vétkeztek, azért tett benneteket szabaddá Krisztus, hogy ti akik testben éltek, az Ő tulajdonai legyetek tagjaitokkal együtt. Őbenne mindazokkal amik vagytok és amitek van olyan helyzetbe jutottatok, amely Isten előtt csupa igazság, és Isten örök törvényével teljesen megegyezik. Tehát ha tagjaitokat is ilyen állapotnak adtátok át szolgálatra, ta-

pasztalni fogjátok, mennyire fegyelmezve lesznek azok, hogy bár önmagukban viszársak is, de működésük a törvénynek megfelelő.

De hogyan adjuk át tagjainkat az igazság szolgálatára?

Megértitek e, hol vagytok, vagyis: a kegyelemben, az igazságban. Kérdezték meg önmagatokat: Hol vagytok? Hová tartozom? Felel néktek az evangélium: Azon igazságéi vagytok, amely szerint Krisztusban igazságban és szentségben tudtok megállni Isten előtt.

Ez Krisztus műve és az Ő Lelkének munkája. Nem vagytok többé a régi ádám állapotban, Krisztussal fel vagytok támasztva és át vagytok ültetve a mennyekbe (Eiez. 2, 6.) Amint ezt elhiszitek magatokról, úgy higgyétek el bűnös tagjaitokról is.

Mondjátok a bűnös szemnek: „Istenre nézel Istenedre és Üdvözítődre.” A bűnös fülnek: „Az evangélium hangjára hallgatsz.” A vétkező kéznek: „Krisztus felé nyujtod ki magadat.” A vétkes lábnak: „Isten utján jársz és az Isten városába a dicsőségbe viszel engemet.” Amint átadtátok magatokat Krisztusnak és az Ő kegyelmének, úgy adjátok át tagjaitokat is Krisztusnak és a kegyelemnek. Mondjátok tagjaitoknak: „Mégis csak Urunkéi vagytok aki titeket a maga számára megvásárolt.” A törvény alatt nem azt tehetjük tagjainkkal amit akarunk. Itt a tagok mindég elől járnak a bűnözéssel, hogy a törvény ellen vitelkedjenek.

Az igazságban amely Istenből van a Jézus Krisztusban való hit által, a tagoknak azt kell tenni amit nem akarnak: nem tudnak akarataik szerint vétkezni, mert a kegyelem megszenteli őket az igazság szolgálatára. Csakis ezáltal az igazság által, nem pedig az önmunkálta megszentelődés által lesznek szentekké, úgyhogy Isten akarata szerint működnek.

Aki a megszentelődést nem kívánja az öngazságban gyakorolja magát. Aki pedig nem kívánja a kegyelemből való megigazulást az önmagát akarja megszentelni. Aki szilárdan ragaszkodik Krisztushoz és az Ő igazságához, az tagjait is ilyen kegyelem szolgálatába állítja; nem tudja azokat Krisztustól elvonni. Az hiszi tagjainak megszentelését is Krisztus lelke által. Epen ezért vétkező tagjaival Krisztushoz ragaszkodik, mint akinek érintése által minden tiszta.

Dicsőség az Ő nagy nevének, aki bennünket büntetlenekké formál, hogy járásunk, ki és bemenetelünk, cselekedetünk vagy abban hagyásunk az Ő kegyelmének fedezete alatt van és minden az Ő akarata szerint történik.

H. F. Kohlbrügge.

Állandóan.

Rubinsteint a híres zongoraművészt megkérdezték egyszer, hogy a tökéletességnek ama fokán amire eljutott zongorajátékában, szükségesnek tartja-e a gyakorlást? Így válaszolt: „Ha egyetlen năpot mulasztok már észreveszem, ha két napot bizonyára barátaim is észrevennék, ha pedig három napig nem gyakorolnék bizonyára észrevenné a közönség is.”

Honnét van az a sok erőllen keresztény? Megszűntek naponta életerőt gyűjteni. Egy darabig kifelé rejtve volt, majd a legközelebbi környezet észre vette, hogy az illető nem áll ugy lélekben, mint azelőtt. Végül a bukás nyilvánvalóvá lesz, ha idejében meg nem tér.

◆ HIREK. ◆

D. D. Nuelsen J. L. püspök ur amerikai utjáról visszaérkezett Zürichbe, a karácsonyi ünnepeket székhelyén töltötte.

Mint minden évben, úgy ezidén is szép eredménnyel végződött a budapesti német gyülekezet által rendezett jótékonycélu bazár. Az e célra adott tárgyak részint eladás, részint kisorsolás folytán mind elkelték.

Az alliansz-imahét 1934-ben január 7–14-ig terjedő időben tartatik meg, mint-hogy a hét kezdetét mindig az év első vasárnapja képezi. A világbizottság által szerkesztett megragadó erejű felhívást és a heti programot az Evangéliumi Világalliansz magyarországi bizottsága már szétküldte az összes protestáns egyházaknak és egyesületeknek. (A küldemény elveszése esetén a program a bizottság titkáranál reklamálható: dr. vitéz Csia Sándor máv. ig. főorvos, Budapest VI., Andrassy-ut 88. Az imaprogramm a változott időknek megfelelően szintén megváltozott. A világ gazdasági bajai számára a bizottság külön lapot szentelt. Adja Isten, hogy az imahét megtartását Magyarországon is minél több áldás kísérje.

Szép karácsonyi ünnepekségben volt részük a budakeszii epileptikus gondozó ápoltságainak mult hó 22-én. Az örömben mindnyájan megfledkeztek szájalomra méltó állapotokról és örvendezve hallottak arról, aki a legnagyobb ajándék a mi számunkra, Jézus Krisztusról. Jákob János szuperintendens ur a Tábor igazgatója indítványára és buzdítására rendeztetett az ünnepekség, ami méltán kárpótolta a vele járó munkát. Ő volt az, aki

a gyermekeknek és jelenlevőknek Krisztus szeretetéről bizonytságot tett. Az Ur áldása nyugodják a munkán továbbra is.

H. Bargmann ausztriai szuperintendens január havában a budapesti német gyülekezetben fog evangelizálni. Ne fledkezünk meg érte imádkozni.

Munkatársaimnak és kedves olvasóinknak az új esztendőre az Ur gazdag áldását kívánja Márk 9, 23. igékkel: „Ha hiheted minden lehetséges a hívőnek.”

Felkérem munkatársaimat és azon előfizetőket, akiknek előfizetésük lejárt, hogy az előfizetési díjakat mielőbb beküldeni sziveskedjenek, nehogy a lap szétküldése fennakadást szenvedjen. Munkatársaimat pedig, akik bizonyos számú lap fizetésére kötelezettséget vállaltak és a lapot annak megfelelően kapták, kérem, hogy a hátralékos előfizetési, jobban mondva most már utófizetessé vált díjakat küldjék be. Lapunkat igyekezzünk a legjobb tartalommal ellátni, kérem tehát az előfizetők gyűjtését, mert az előfizetők száma oly csekély, hogy fennforog a lap beszüntetésének veszélye.

Józannak. Az ígért cikket hiába várom, pedig örömet szereznel velem.

Lapunk jobb papíroson és új fejjel jelenik meg, hogy külseje tetszetősebb legyen, azt hiszem az előfizetők meglegedésére.

Hány új barátot szerezteél már a „Békeharang” számára?

Kiadó: Keresztyén Könyvesház k. f. Szövetkezet Budapest, VI. Felsőerdősor 5.

A szerkesztésért és kiadásért felelős:
Dr. Szalós Artur.

Kaposvár, Németh István-utca 2. szám.
Pénzküldemények ide küldendők.

Nyomatott: A Kultura Könyvnyomdában
Kaposvár, Fő-utca 26. Cégt. Henczer István.